БІПЛАН

• ГАЗЕТА СТУДЕНТІВ НАУ •

№2(7)
2005

Сьогодні у номері:

• ТІНА КАРОЛЬ — НАЙВІДОМІША СТУДЕНТКА НАУ: «УСПІХ ПОСМІХАЄТЬСЯ НАПОЛЕГЛИВИМ»

• МІНУСАМ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ «10 ПРАВИЛ УСПІХУ»

• НАЙКРАЩИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ КЛУБ МІСТА У СТУДМІСТЕЧКУ НАУ

СВЯТО НА НАШІЙ ВУЛИЦІ – «БІПЛАН» ВЖЕ РІК З ВАМИ!!!

БІПЛАН №2(7) 9'2005

BONJOUR, МІНУСА!

Як не крути, а найголовнішою та найочікуванішою подією нашого університету став прихід першокурсників, або мінусів. Погодься, про це говорять, при чому говорять всі і багато. Одразу скажу, не ображайся ні на мене, ні на будь-кого, хто називатиме тебе так. Це традиція, яку не можна порушувати. Про неї ми писали торік. Насправді, всі ми дуже чекаємо на вас, і так чи інакше, раніше чи пізніше, ви станете невід'ємною часткою великої, дружньої та найнезвичайнішої сім'ї, яка називається студенти НАУ. Дуже скоро, ти сам переконаєшся, що це не просто слова.

Що НАУ — це щось незвичайне, і щось таке, чого не існує більше в світі. Це щось, схоже на невеличкий світ зі своїми законами та традиціями. Якщо не будеш «ботаном», сам все зрозумієш, і ще не раз подякуєш батькам і долі, що ти був тут, був частиною цього дивного світу. А поки ти — мінус. Та це не значить, що тебе ненавидять старшокурсники. Вони люблять тебе, тільки дивною любов'ю. Крім того, незабаром і ти навчатимеш нових мінусів життю. А поки що «Біплан» спробує дещо облегшити період адаптації і розкриє тобі таємниці, які приходили до нас роками. Це, звичайно, лише крихітна частина тих неписаних правил та істин, які панують у НАУ (всі інші зрозумієш пізніше), але для початку цього вистачить. Отже запам'ятовуй...

БЕЗ назви... (ПРО «БІПЛАН», ГУРТОЖИТКИ ТА ТАРГАНІВ)

Ну, ось і розпочався новий навчальний рік. Дуже приємно, що я вже вдруге пишу ці слова у цій газеті. Що це означає? А те, що нам виповнився рік (і ми обов'язково це відзначимо)!!! Так, рівно рік назад (плюс-мінус пару днів) ви побачили моє усміхнене обличчя на сторінках газети «Біплан». Це значить, що ми, редакція газети, ще живі, нас ше не вигнали з університету і є ще «порох в порохівницях» і ягоди у..., ну, ти зрозумів. Можливо ми виходили не так регулярно, як хотілося б, але всеодно приємно, що це вже аж 7-й номер, який вітає всіх вас, студентів-авіаторів, з Днем знань (здається, так це називається).

Як завжди, 1 вересня це не тільки привід погуляти та побачити тих, кого довго не бачив. Початок осені традиційно пов'язаний з проблемами, які в свою чергу викликають наші новобранці-мінуса. Звичайно, роблять вони це не спеціально. Не їх провина, що в 3-хмісній кімнаті живуть семеро. Аншлаг також у профілаці та готелі. Хто ж винен? Адміністрація? Та і на неї не звалиш, бо що тепер, першокурсників не набирати?! Власне, немає вибору, бо поповнення нам потрібне. Ось і виходить: всі по вуха у... проблемах, а ніхто не винен. А вирішити проблему поселення такої кількості мінусів, для яких не передбачені місця у гуртожитках так сходу не так вже і просто. Але хотів би вас заспокоїти: як завжди у таких випадках, через пару місяців все повернеться у нормальне русло. Єдине, що насторожує, так це те, що з гуртожитків активно вилітають старшокурсники. Погодьтеся, іноді це дійсно обгрунтовано, але іноді підстав на це малувато. Якщо це про тебе — доводь що ти правий, борися, звертайся до всіх інстанцій. Бо якщо це так — ти доб'єшся свого. Нагадаю, що ці пару місяців варто особливо ввічливо і обережно поводитися з працініками гуртожитків (хоча це варто робити завжди). Нагадаю і про нашу охорону, яка також знайде привід, щоб наробити тобі проблем. Тож не влаштовуй «кабак» зі своєї рідної кімнати. Словом, побудь хоча б з місяць зразковим студентом.

Але повернемося до «Біплану». В цьому номері особливу увагу ми звернули на новонароджену зірку української культури. Чому студентська газета НАУ це зробила? А тому що ця зірка є ношою студенткою! Мова йде про Тіну Кароль, яка колись була Тетяною Ліберман. Крім того, у номері підбірка найважливіших новин НАУ. Відпочив Перець. Зараз він знову готовий знайомити тебе з найкращими прикладами кіно-- книго— та музичної індустрії, а також із визначними постатями культури світу. До речі, завжди хотів сказати, але постійно забував... Те, про що пише Перець, припустимо, у «Перцотеці» (там, де про кіно, музику та книги) не обов'язково повинно бути новим. Не це мета статті. Такої інформації безліч у різних журналах. Суть рубрики — познайомити та порекомендувати читачу щось дійсно непогане, адже життя занадто коротке, щоб марнувати його на усілякий «відстой». Отже, ми не женемося за новинками, цінність для нас представляють найкращі твори, незалежно від їх віку. Ферштеєн? Так само і з «Живи быстро...». Тут мова йде про людей, які запалилися на небосхилі світової культури, але занадто рано згоріли, залишивши світ у молодому віці. Але без тих людей не було б того, що ти слухаєш зараз. Адже всі групи та виконавці, що ти їх чуєш сьогодні так чи інакше піддаються впливу творчості тих, про кого йдеться у рубриці. Не було б Korn, Sex Pistols, Offspring, Limp Bizkit ну, і всіх інших без них. От такої...

Якщо говорити про «Біплан» в цілому, то ми плануємо дещо збільшити тираж. Крім того, ми сподіваємося, що в цьому році з'являться сили та гроші на спецвипуски. Сподіваємося також закінчити роботу над багатостраждальним сайтом газети.

А ще ми придумали таку фішку. Газета «Біплан» з цього дня започатковує нагороду «Людина року — НАУ». При чому буде декілька номінацій. Людина, яка зробить щось визначне, цікаве, незвичайне, корисне, неочікуване... ну, коротше, щось таке втне, отримає від нас скромного, але приємного приза. Підсумки підіб'ємо наприкінці року і вручимо нагороди у ЦКМ під час якогось концерту, якщо нове керівництво не буде проти;). Кльово?! Так що вперед — за орденами!

І останнє. Напевно я вже дістав тебе словами про те, що ми чекаємо на ваші листи, пропозиції, бла-бла-бла... Але подумай, студентська газета — це одна з тих інстанцій, про яку я казав вище (там де про гуртожитки). «Та! Ніхто цим не займатиметься!» — подумаєш ти. А спробуй. Звідки ти знаєш, що таргани не смачні, якщо ти їх не їв? Так саме і тут: як ти можеш знати, що ми проігноруємо твою проблему чи зауваження? Я не обіцяю витягнути тебе з чогось там, чи зробити проректором з відпочинку, але спробувати вирішити проблему, хоча б повідомивши про неї — це вже щось. На останній сторінці ти знайдеш адресу редакції... За цією ж адресою можеш надсилати (ну, я маю на увазі заносити) і свої статті, вірші, твори, найкращі з яких будуть надруковані, а їх творці отримають призи (таке вже було) Таким же чином можеш повідомити нас, якщо в тебе є власні роздуми, кого слід обрати людиною року і чому. Чекаємо з нетерпінням!

Тож ще раз вітаю тебе з початком того, що в ідеалі називається навчанням! Бажати нічого не буду, але не тому що жадібний, а тому, що, скоріше за, все тобі це вже набридло! Як каже наш гуморист Померанець (див. останню сторінку): ЦІЛУЮ З ДВОХ РУК!!!

P.S. Фе! А таргани, таки, дійсно не смачні... не раджу...

Андрій Городиський,
головний редактор

БІПЛАН №2(7) 9'2005

10 ПРАВИЛ справжнього мінуса

• Ніколи не ображайся, коли тебе називають мінусом! Хоча б тому, що це так і є. Крім того, не слід думати, що це образливе слово, яке відображає твої розумові чи інші якості — це просто твій статус. На найближчий рік.

• Коли ти на повну гучність розповідаєш одногрупникам, який саме гол забив Шева в останньому матчі (демонструючи це в проході між партами під час пари), або жалієшся, який покидьок той Хосе Педріньйо у 345 серії улюбленого серіалу, а викладач не звертає на це уваги — це ще не значить, що він лопух. Як правило у таких людей феноменальна пам'ять, або вони роблять відповідні нотатки і обов'язково відірвуться на сесії.

• Нікого нікуди не посилай, поки не з'ясуєш, що це за людина. Так запросто можна нарватися на начальника охорони.

• Позбався звички називати пари уроками, а аудиторії — кабінетами — ти занадто викупаєшся.

• Не чікай дзвоника на перерву — його тут немає. Якщо відчуваєш, що твої права утискають — кричи «ПЕРЕРВА!!!» Адже фраза про те, що викладач завжди знає коли зупинитися занадто далека від істини. Але тут не слід доходити до фанатизму, адже таких будильників не дуже люблять на сесії. Найкраще організувати чергових, які по черзі будуть слідкувати за тим, щоб група не перепрацювала.

• Джентельменський час очікування у всьому світі — 15 хвилин. Викладач — не кохана (чи коханий), тож чому його треба чекати довше?! Неписане правило таке: якщо ніхто не зайнявся освітою групи протягом 15 хвилин — всі вільні. Але будь готовим до того, що в деканаті живуть за іншими правилами, і там дуже ображаються на подібне... якщо дізнаються ;–)

• Намагайся зробити все, щоб викладач запам'ятав тебе. Особливо на лекціях. Бо коли приходить час розплати (сесія), викладач починає пригадувати, чи був студент на лекціях. «Ага, — думає він, — цього студента я пам'ятаю, він приносив на лекцію здоровенний самовар і всю пару сьорбав чайок, але на лекціях був». Для того, щоб викладач запам'ятав тебе, можна придумати якійсь оригінальний спосіб заходити до аудиторії. Наприклад ногою вибивати двері і вриватися з криком: «Що, не чекали?! А я прийшов!!!» Можна танцювати в проході під час пари. Коротше, способів — маса, підключай фантазію. Дехто намагається, навіть, відповідати на питання викладача, що в принципі дуже дієво.

• Відома істина, що людина любить, коли її слухають. Але нікого вона не стосується так, як викладачів. Сідай поближче до викладача (хоча б на перших заняттях) і уважно слухай, дивлячись розуміючими очима спаніеля прямо в очі викладача. І навіть, коли він розповідає повну нісенітницю про інтеграли, комплексні числа, квантові генератори, монохроматичні пучки та про інші незрозумілі слова, дивись на нього з таким виглядом, ніби він читає твої думки. Не забувай періодично кивати головою, погоджуючись з викладачем (вони це також люблять) і робити якісь нотатки з виглядом юного Енштейна. Будеш робити все правильно — успіх тобі гарантовано!

• Скільки разів говорилося про те, що спочатку студент працює на свій імідж, а потім імідж на студента, але всі це ігнорують. ЛЮДИ, ЦЕ ЧИСТА ПРАВДА!!!!!! Якщо з перших занять ти продемонструєш свої знання, чи просто бажання та зацікавленність; якщо порозмовляєш з викладачем (бажано не про погоду, а по темі); якщо приготуєшся хоча б до декількох занять — далі все буде в шоколаді.

• Найточніші, найсвіжіші, найофіційніші новини — це чутки та плітки. Ти ніколи не дізнаєшся в деканаті те, що тобі насправді треба, не дізнаєшся того, що можна дізнатися в деяких місцях нашого університету. Крім того, в цих місцях можна отримати детальний звіт про всі події, які трапилися за день у НАУ. Де? Ну добре, я розкрию таємницю. Є принаймні 5 культових місць НАУ.

«ШАРА» (він же інтеграл)

Як правило туди ходять молитися Великому Богові студентів — Всемогутньому Шарі, і відбувається це паломництво під час сесії. Але під час навчання студенти люблять попити там пива.

«СВІЧКА»

Так називають багатоповерховий будинок недалеко від «Бі-маркету». Біля нього є лавочки, на яких можна зустріти як правило економісток. Тут під час спілкування і відбувається обмін дуже важливою інформацією

«СЛОНІКИ»

Невеличкий дворик на Гарматній за гастрономом. Як правило, це місце АВТшек (ІКТ). Там теж дуже цікаво

«БІМ»

Скоротчено від «Бі-маркет» — простір перед цим магазином завжди заповнюють студенти. Найбільше тут механіків (АКІ), тому поводься нормально, не «вироблюйся». Такий обсяг важливої інформації неможливо отримати ніде. Хіба що в ...

«СОЛЯРКА»

Не місце, а легенда НАУ. Там гуляють всі і завжди. Тут можна отримати відповіді на абсолютно всі запитання, навіть про які ти соромився запитати (наприклад, звідки беруться діти). Тут всі все знають і завжди є кого запитати. Крім того, можна випити пива і розслабитися після важкого дня. Найчастіше там можна побачити «стариків», ІЕСУ та ГМІ. Знаходиться це диво біля 3-го гуртожитку

До цих десяти додам ще одне, найважливіше: В УНІВЕРСИТЕТІ МОЖНА НЕ ЛИШЕ НАВЧАТИСЯ!!! Але, щоб мене не вбили твої батьки, зрозумій правильно. Навчатися треба теж, але не тільки. Будь активний, заводь друзів, приймай участь у заходах НАУ (КВН, Березневі паростки, Студвесна), відвідуй ЦКМ, цікався тим, чим живе твій рідний університет... коротше, не будь занудою. Не сумніваюся, що в тебе все вийде, бо ти студент Національного авіаційного університету, а значить ти — НАЙКРАЩИЙ!

А. Г.

БІПЛАН №2(7) 9'2005

ВАШІ документи

• У цієй людини найкрутіші погони в університеті

Тепер у представників Студентської Ради НАУ буде ще один привід «вироблюватися» перед іншими студентами, адже тепер в них будуть спеціальні посвідчення. В них буде фото носія, прізвище, ім'я, по батькові, місця, куди це посвідчення дає доступ та інші витребеньки. Все це буде завірено печаткою та підписом голови служби охорони НАУ — отже все законно. Будуть три основних зразка перепусток — у голови СР НАУ та керівників відділів — буде один зразок, у голів Студрад інститутів та гуртожитків — інший, і у представників преси (Студентське Інформаційне Агенство СІА) — третій. Крім того, перепустки, в залежності від «крутизни» їх власника будуть мати різний колір — всього 7, але на такі, як у веселці.

Отже:

• Голова СР НАУ, заступник голови СР НАУ та голова СР гуртожитків НАУ— білий колір з кольоровою роздруківкою

• Керівники відділів СР НАУ— червоний колір

• Голови СР інститутів–зелений колір

• Голови СР факультетів — помаранчевий колір

• Члени СР факультетів — жовтий колір

• Голова СР гуртожитку — синій колір

• Члени СР гуртожитку — блакитний колір

Посвідчення отримають члени СР через подання на голову СР НАУ та дійсні після «мокрої» печатки служби охорони та підписа начальника СО.Голова СР НАУ веде відомість виданих посвідчень, аби контролювати, щоб їх власники не наробили усіляких дурниць. Або щоб такі посвідчення не з'явилися у інших людей, в яких їх не повинно бути. Посвідчення стає недійсним, якщо студент вже не є членом Студради та вилу–

ПОСВІДЧЕННЯ Студентської Ради НАУ

ЗРАЗОК 1:

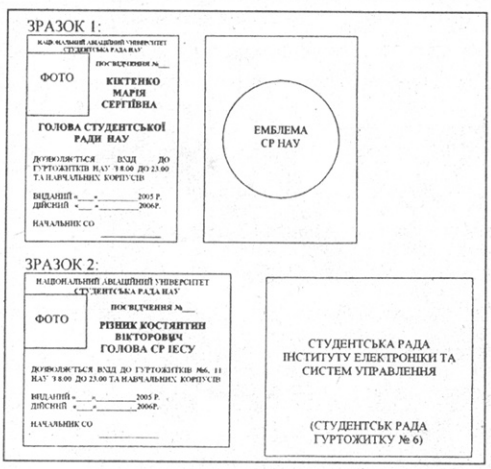

ЗРАЗОК 2:

ХТО Є ХТО...

Ранг (категорія)	Посада	Знаки відмінності	Примітка
1.	Студент	Буква «С»	От бачиш, що означає буква «С»! А зовсім не те, що ти подумав!
2.	Командир групи	Один вузький галун	Ця людина найбільше «потерпає» в деканаті через групу.
3.	Голова СР факультету	Два вузьких галуни	Їх треба знати в обличчя, аби «напрягати» їх за першої ліпшої можливості
4.	Голова СР інституту	Три вузькі галуни	Людям, які мають стільки галунів дуже важко не «вироблюватися» перед іншими студентами
5.	Голова СР університету	Один середній галун	«Наймодніший» студент в університеті ;-)
6.	Викладач, асистент	Три середні галуни	З цієї миті пішли люди, з якими поводитися слід обережніше
7.	Доцент, старший викладач	Три середні, один вузький галуни	Цікаво, хто такий «доцент»?
8.	Заступник декана, завідувач кафедри, професор	Чотири середні галуни	А ще, стільки галунів у Володимира Яскеля ;-)
9.	Заступник директора, декан	Один широкий галун	«Если хочешь быть солдатом — говори с деканом матом!»
10.	Директор інституту, начальник навчально-методичного управління	Один широкий, один середній галуни	Коли бачиш такі погони — посміхайся і обов'язково кажи «Добрий день!»
11.	Проректор	Один широкий, два середні галуни	Якщо бачиш такі погони на собі — кидай пити
12.	Ректор	Два широкі, один середній галуни	В.П.Бабак — наш «ПАПА»

БІПЛАН №2(7) 9'2005

Ех, гульнемо – грошима запахло!

(офіціанте, ще три шкоринки хліба)

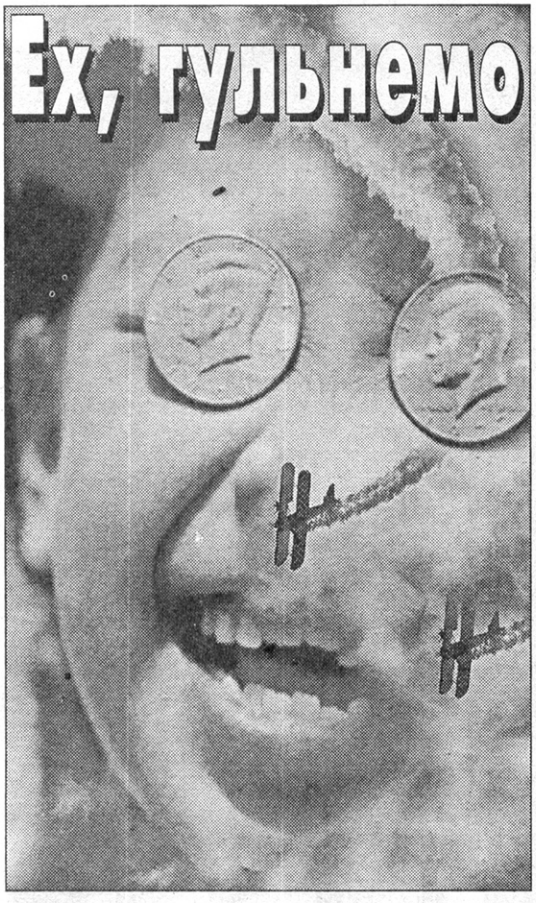

Розповідати про стипендію завжди приємно. Особливо тоді, коли вона підвищується. Всі ви знаєте про те, що в результаті останнього підвищення відмінники отримують 158.63 грн. Звичайні ж «смертні» студенти отримають майже 127 грн.

Не забуває університет і про студентів, які потребують допомоги. Так, окрім звичайної стипендії діти-сироти отримують 87.25 грн (відмінники) та 69.80 всі інші. Студентам з малозабезпечених сімей та студентам-інвалідам призначена допомога в розмірі 14.28 та 11.42 (в залежності від успішності). Крім того, якщо вищеперераховані студенти за середнім балом не дотягують до стипендії, університет всеодно допомагає їм, виплачуючи щомісяця 126.90 або 138.32 грн в залежності від статусу.

Академічна відпустка за медичними показниками також оплачується (63.45 грн). Важливо, що якщо студент за законом має декілька подібних соціальних статусів, то всі стипендії він отримує окремо.

Але я досі не відповіла на питання, яке, напевно, найбільше тебе цікавить: «А який же треба мати бал, щоб отримувати таку купу грошей?» З відмінниками все зрозуміло. Для інших бал ще не встановлено. Процедура вирахування середнього балу, при якому отримується стипендія досить важка. Він залежить від того, як вчаться студенти. Після кожної сесії деканати надають відомості про середні бали студентів. Хтось вилітає з вузу (доречі, раніше з університету після кожної сесії відраховувалося приблизно 200 студентів, зараз ця цифра менша), дехто, навпаки, приходить. В залежності від успішності вираховується рейтинг, і тільки після цього можна говорити про середній бал. Зараз йде підрахунок першокурсників. Доки не буде чіткої та повної інформації про їх кількість не можна говорити про середній бал. Планується, що його буде встановленно приблизно за тиждень.

І наостанок — приємна новина. В цьому навчальному році планується 4 хвилі підвищення стипендії. Пов'язано це з тим, що підвищиться прожитковий мінімум, в залежності від якого і встановлюється стипендія. Отже, Мінфін України прогнозує підвищення прожиткового мінімуму у 1-му кварталі — до 458 грн., у 2-му — до 472, у третьому прожитковий мінімум шалено стрибне вгору, у порівнянні з минулим, і сягне 473 грн(!). І, нарешті, в 4-му кварталі прожитковий мінімум досягне позначки 482 грн. На нас з вами це відобразиться наступним чином: в 1-му кварталі стипендія становитиме 137.4 (171.75) грн, 2-й квартал — 141.6 (177.0) грн, 3-й 141.9 (177.30) грн, і в 4-му — 144.6 (180.75) грн. В дужках вказана підвищена стипендія для відмінників.

Прикольно?! Так отож!

Ксенія Живан

«Магістра» бажаєш – взувай чоботи?

Чомусь життя побудоване таким чином, що коли є добрі новини, обов'язково будуть і погані. Так от. Всі ви знаєте, що після 4-го курсу студент отримує ступінь бакалавра, і в принципі може не продовжувати навчання. Але, як правило, більшість йдуть далі, і залишаються в університеті, аби отримати «спеціаліста» та «магістра». Для університету і для студентів весь цей процес все життя був безперервним. Студент лишався студентом з першого курсу і до кінця, отримуючи стипендію і тому подібне. Тобто, йдучі на канікули після 4-го курсу, студент зберігав свій статус і у вересні повертався до рідного університету. Але з цього року Міносвіти зробило незвичайний і неочікуваний хід. Відомо, що закони можна трактувати порізному (а особливо такі недосконалі, як у нас), і міністерство надіслало листа про те, що бакалаври не є студентами під час канікул, а стають ними тільки коли повертаються, щоб продовжити навчання. Це рішення вони аргументували чинним законодавством. Що це означає? Ну, для початку те, що протягом липня та серпня бакалаври не отримують стипендії. В принципі, 300 грн — невеликі гроші, але неприємно якось! Та це ще нічого. У воєнкоматах є лише одна істина: хлопець може бути або інвалідом, або студентом, або солдатом. Четвертого не дано, і нічого ти не поясниш. «Бачиш мене? Чуєш, мене? Ходити можеш? Студент? Ні? — Захищай країну!!!» Отже виходить, що ступінь магістра можна отримати тільки після армії. Нормально! А я думав, що закони повинні трактуватися на користь громадян країни...

Нащастя у НАУ дбають про студентів і працівники розумні також є. Щоб захистити своїх студентів у НАУ придумали шлях, щоб студенти залишалися студентами і під час таких канікул. Єдине, ще не придумали, як зберегти стипендію, але думають. І скоріше за все викрутяться — так чи інакше, а студенти НАУ гроші свої отримають!

БІПЛАН №2(7) 9'2005

Тіна Кароль

НАЙПОПУЛЯРНІША

СТУДЕНТКА НАУ НЕ ЗАБУВАЄ ПРО РІДНИЙ ВУЗ

ДОСЬЄ

Прізвище ..... Ліберман

Ім'я ..... Тетяна

По-батькові ..... Григоріївна

Сценічний псевдонім .....Тіна Кароль

Місце народження ..... Магадан, Росія

Вік ..... не доречно вказувати

Стать ..... жіноча

Навчається ..... Київське Державне Вище Музичне Училище ім. Рейнголда Глієра, на факультеті естрадного вокалу, інститут економіки та менеджменту Національного Авіаційного Університету, 2-й курс

Розмір взуття ..... приблизно такий, як у Попелюшки

Знак зодіаку ..... Водолій

Тетяна почала співати з 12 років. За її словами це трапилось випадково у таборі. Вожаті, які співали у вокальному ансамблі, запросили дівчину до педагога і він захотів з нею займатися. Через деякий час Тетяна виступила на своєму першому конкурсі, де стала призером. Але так трапилось, що Людмила Ткачук, педагог, поїхала у Лондон і залишила Таню без себе. Пізніше, з'явилась Людмила Зоріна- журналістка, яка знайшла для дівчини нового педагога і усіляко допомагала їй.

Після вступу до Училища ім.Глієра на факультет естрадного вокалу з дівчиною почала займатися російський педагог, котра працювала з Євгенією Власовою. Весь цей час в родині Тетяни точилися суперечки. Батько не вважав, що захоплення Тані співом може до чогось привести: за його думку, дівчина повинна знати іноземні мови. Мати ж , навпаки, усіляко підтримувала захоплення доньки. Як виявилося, вона виявилася права.

До речі, думку батька Таня поважала, і збиралася поступити на факультет лінгвістики НАУ (навіть закінчила відповідні курси на ІДП).

Дуже багато для Тетяни зробив її рідний оркестр Збройних Сил України (погрозливо звучить), в якому вона співає і досі, і не збирається його залишати навіть зараз, і якому шалено вдячна.

«Тіна Кароль..., де ж я її бачив? А може здалося? Та ні, точно десь бачив!!!» — думав я, випадково включивши «Новую Волну» Та це ж... Не може бути!!!!№;?:%*(%;№»* Але це саме так і було. На сцені Юрмалівського концертного залу співала студентка НАУ, яку кожен з нас бачив на сцені ЦКМ. На сцені у Юрмалі, на найпрестижнішому фестивалі СНД «Новая волна» виступала наша студентка. При чому як виступала!!! Було дуже цікаво, як виступатиме Тіна далі. І ось другий день, де співачка з України виступає з піснею Джеймса Брауна «I Feel Good». Я не знаю, як можна описати враження, яке справив на мене її спів. Навряд чи є такі слова. Але все це було ще нічого, в порівнянні з моментом, коли за якихось причин не витримав мікрофон. Напевно, у звукорежисерів почалася така істерика, що триває досі, бо вся Україна згадала всі існуючі і неіснуючі негарні слова, які б описали тих людей. *(Шкода, що там не було Ігоря Антуха! — з досадою думав я).* Але співачка з України не те що не розгубилася. Вона не кинула мікрофон у зал, посилаючи подалі всіх організаторів фестивалю (як би зробив я); вона не почала істерично ридати, не втекла зі сцени. Вона продовжувала співати!!! **І СВОЇМ ГОЛОСОМ ЗМУСИЛА ЗАМОВЧАТИ ВСІХ, ВИКЛИКАЛА НЕЙМОВІРНЕ ПОЧУТТЯ ПОВАГИ ДО СЕБЕ У КОЖНОГО, ХТО БУВ ПРИСУТНІМ У ЗАЛІ, ТА ХТО СИДІВ ПЕРЕД ТЕЛЕВІЗОРОМ.**

І скрізь гучну музику було чути потужний, шалено гучний, але чистий та «правильний» голос Тіни Кароль. Після цього в неї, безперечно, закохалися всі глядачі. Ви прекрасно все чули, коли на сцені з'являлася Тіна.

І всім зрозуміло, що Інтерс Бусуліс, який отримав перший приз, не отримав і частки того, що має Тіна Кароль. І справа навіть не у призі Алли Пугачової *(який негласно вважається головним)*, а в призі всіх нас — студентів, молоді, українців. Це і є найкраще визнання, яке отримала Тіна Кароль. До речі, **У БЕСІДІ З АЛЛОЮ БОРИСІВНОЮ, ПРИМАДОНА СКАЗАЛА, ЗВЕРТАЮЧИСЬ ДО ТІНИ: «ДАЙ БОГ, ЩОБ У МЕНЕ З'ЯВИЛАСЯ ДОБРА ЗАМІНА!»** Не сперечаюся, Алла Пугачо-

ва — не ідеал. І не кажу, що вона створює найпрогресивнішу молодіжну музику у світі. У мене, як, напевно, і в тебе, немає повної колекції її альбомів. Але безглуздо сперечатися і з тим, що ця людина є легендою на всьому пост-радянському просторі. Не можна недооцінювати її внесок у нашу культуру. А ще не можна недооцінювати її можливостей та зв'язків... Натяк зрозуміли? ;-)

Рік тому, ми вже брали інтерв'ю в Тіни. Тоді найвищим її досягненням була головна роль в мюзиклі «Екватор». Тоді матеріал про неї займав півсторінки *(газета «Авіатор» №3 (1369)* від 16 квітня 2004). Тоді ніхто і не уявляв, що чекає на Тетяну Либермен. Напевно не уявляла і вона сама.

Приїхавши на батьківщину, Тіна Кароль влаштувала прес-конференцію у стінах НАУ. На неї було запрошено ряд провідних телеканалів та газет. Крім того, були присутні перший заступник міністра освіти України Борис Жебровський, ректор НАУ Віталій Бабак, голова Студентської Ради НАУ Марія Кіктенко.На конференції Тіна поводилася дуже скромно, не кидалася гучними заявами, не давала нездійснених обіцянок. Відразу ставало зрозуміло, що сцена, гроші та слава не зіпсували її, не зробили з нею ту, якими давно є більшість зірок України та світу. І було дуже приємно бачити відверту, теплу, іноді збентежену посмішку цієї чарівної дівчини

І не дивлячись на нахабні камери і мікрофони Тіна Кароль чудово виглядала на прес-конференції, і брала в полон своєю відвертістю та відкритістю.

— Тіно, чому ви обрали саме цей університет і як ви вчитесь, які у вас оцінки?

— Навчаюсь я із задоволенням. Дуже приємно навчатися в такому університеті. Адже тут створені всі умови як для духовного, так і для інтелектуального розвитку. Саме в цьому університеті все це можна отримати. Дуже важливо, що в університеті можна отримати духовний розвиток, тому що є тут Ігор Кулик, який працює саме, головним представником культури в авіаційному університеті. І звичайно інтелект, навчання на самому високому рівні.

А оцінки в мене нормальні. Так як я встигаю, такі вони і є . По правді. І зараз я буду переходити на заочну форму навчання, , тому що не все встигаю. І я дуже вдячна ректору, дуже вдячна Борису Михайловичу за те, що вони відзначили, що вони дивилися, що вони переживали.

— Чи відчували ви відповідальність за Україну під час виступу?

— Звичайно, це дуже велика відповідальність, виступати за Україну. І , в принципі, трималась така відповідальність на плечах весь цей час, поки ми з продюсером були на цьому конкурсі. А також відповідальність за все студентство. Тому що я представляла саме студентство на цьому конкурсі. І всі ви чули, що оголошували: «Студентка авіаційного університету...». І саме так вийшло, що і нагрода «за презентацію студентства України» *(має на увазі нагороду першого заступника міністра освіти Б.М.Жебровського — А.Г.).* І це дуже висока відповідальність. Дякую Богові, що сталося так, що успіх прийшов... Взагалі, коли приходить успіх до людей? Тільки тоді, коли вони підготовлені... І в цьому університеті, саме в домі культури я багато-багато репетирувала і дякую ректору, що у мене була така змога.

— Твої плани щодо Євробачення?

— Це інакше питання...

— Не університетське ... *(В.П. Бабак)*

— Тіно, чи є в тебе альбом?

— Це ми вам скажемо трошки-трошки пізніше, добре? Все буде! Треба тільки дуже, дуже обережно... Зараз найголовніше підтримати цю перемогу, і довести, що це не просто якійсь випадок, а це дійсно те, що ми намагалися досягнути. Це старання, це цілеспрямованість і це велике-велике упорство.

— Яким чином університет допомагав Кароль Тіні *(питання до Віталія Бабака)*

— Треба починати з самого початку, Для того, щоб у нас був гарний звук і гарний концертний зал, 2 роки тому ми вклали 3.5 млн грн і ви можете зайти до Центру Культури та Мистецтв і переконатися, що ми маємо сьогодні звук і світло не гірше палацу культури «Україна». Це і є перший крок.

Відносно Юрмали, прямо скажемо, що ми в цьому не брали участь (*НАУ допоміг Тіні у відбірному етапі).* Там уже було достатньо людей, які опікувалися Тіною. Ми тільки переживали. І допомагали, скажімо так, морально. Тому що все інше вже відбувалося за мотиваими комерційного жанру, який панує сьогодні навколо естради. І тут уже є продюсери, є спонсори, є організатори. Найскладніше полягає на початковому етапі. Як дитині, яка прийшла не звідки, зробити оцей перший крок? І ми даємо можливість всім 35 тис студентам, які навчаються в університеті прийти в цей прекрасний зал і спробувати свої можливості. У нас співають сотні студентів, танцюють ще сотні. Прийдіть весною, з першого по тридцяте квітня... щорічно, вже 25 років поспіль (насправді дещо більше) проходить Студентська Весна. І ви прийдіть, і подивіться на ці концерти. От тоді стає незрозумілим — це авіаційний університет, чи це університет культури і мистецтв.

Для Тетяни девізом завжди була фраза про те, що немає нічого неможливого для людини. А ще вона каже, що УСПІХ ПОСМІХАЄТЬСЯ НАПОЛЕГЛИВИМ!

Важко сперечатися...

Зараз Тіна Кароль розглядає пропозицію телеканалу 1+1 бути ведучою однією передачі. Крім того, є можливість знятися у серіалі на телеканалі «Інтер». Наполегливо кличуть Тіну до Москви. Але що б не робила Тетяна, її мета зараз довести всім, що те, що трапилося у Юрмалі далеко не випадковість.

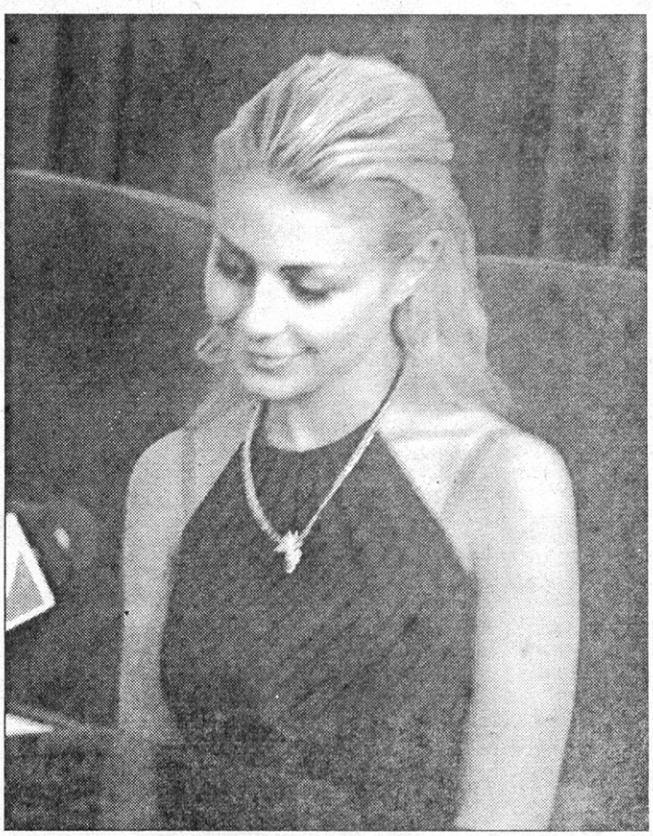

БІПЛАН №2(7) 9'2005

ЩО НОВОГО?

Кожен з вас, принаймні щось чув про такий орган у НАУ, як Студентська Рада. Це не байки і не вигадки. Такий орган дійсно існує, і іноді навіть щось робить :) Діяльність цього органу не можна не оцінити, хоча оцінити її на «відмінно» також не можна. В зв'язку з цим було зроблено ряд змін. Нарешті відбулися вибори голів Студрад інститутів *(дуже чесно та прозоро і з першого разу, на відміну від декого)*, і зараз ми можемо говорити про конкретну структуру

Таким чином, Студрада має три гілки: креативний відділ створює, розробляє, планує та втілює певні ідеї (відповідно до секторів діяльності), а голови Студрад Інститутів та гуртожитків реалізовують ці ідеї на місцях, серед студентів. Наприклад, планується провести якийсь захід. Це входить до компетенції Культурного відділу, і голова СР НАУ Марія Кіктенко «напружує» Іллю Померанця. Він в свою чергу збирає креативний відділ (кількість людей там буде 10–15) і всі вони разом розробляють сценарій. Сценарій обговорюється з головами Студрад інститутів, Коли все готово, цей сценарій затверджує голова відповідного сектору, голова креативного відділу, голова СР НАУ та проректор з роботи зі студентами *(Я.В. Козачок)*. На засіданні Студентської Ради головам Студрад інститутів доручається провести відповідний захід серед своїх студентів. На наступному засіданні підбиваються підсумки. Весь цей процес контролюється представниками креативного відділу та головою культурно-масового сектору. Отже все просто. А головне – зрозуміло, хто отримує по голові, якщо щось піде не так, бо видно, на якому етапі вийшла «лажа».

Слід зазначити, що в кожному з секторів та центрів також працюють студенти, які не обов'язково залучені у креативному відділі. Вони також допомагають реалізовувати проекти, розроблені креативним відділом. Тобто голова Студради інституту може звернутися до голови сектору за допомогою. І тоді в організації та проведенні заходу будуть брати участь працівники відділу. Найголовнішим для Студради є ...

ТИ – студент НАУ!

Твоя думка – найцінніше для її активу. Якщо в тебе є пропозиції, скарги, зауваження, побажання, або ти просто хочеш прийняти участь в житті університету – звертайся до голови свого інституту, чи безпосередньо до центральної Студентської Ради *(але краще до голів студрад інститутів)*. Всі ці відгуки будуть проголошуватися на засіданнях СР НАУ. Всі вони будуть взяті до уваги і після цього, працівники Студради зроблять висновок, відповідно до якого і будуватиме свою діяльність той чи інший сектор, чи вся центральна Студрада. Створено розклад прийому різних секторів Студради та представників Студрад інститутів, який можна знайти на стендах Студради *(1.202)*.

«А чому все це має спрацювати?» – резонно спитаєш ти. «Чому саме зараз актив кине «забивати» на свої обов'язки і почне вкалувати?». Відповіді дві. По-перше, сьогодні в Студраді зібралася справжня команда, яка зацікавлена в тому, що робить, і зникли майже всі люди, які ставили палки в колеса. А по-друге, з цього навчального року до університету повернеться одна людина – талановитий організатор та лідер. Він дуже добре знається на молодіжній політиці та самоврядуванні. Крім того, він вміє бути дуже переконливим, і йому дуже важко відмовити. Про нього ми розповімо дещо пізніше. А поки будемо спостерігати, чи буде дієвою нова модель...

«ФОРСАЖ» відірвемося разом!!!

І ЗРОЗУМІЛО, ЩО НІЯКІ УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ НЕ ВІДПОЧИВАЮТЬ З ТАКИМ РОЗМАХОМ ТА ТАКИМИ НАСЛІДКАМИ, ЯК СТУДЕНТИ НАУ!!!

НЕ секрет, що ніхто не вміє відпочивати так, як молодь. А ніяка молодь не відпочиває так класно, як студенти. І немає студентів, що відочивали б крутіше за українських.

Цю, приємну для всіх нас істину зрозуміли, нарешті, і інші. Наприклад, власник клубу «Саксон» Ростислав Рудько – професіонал у галузі розваг та відпочинку. І, щоб допомогти нам в цій нелегкій, але дуже приємній та потрібній справі він, у співробітництві з ректоратом НАУ, відкриває клуб! І не у чорта на рогах, а під нашим авіаційним носом – між 3-м та 4-м гуртожитком.

Але про все по порядку. Пам'ятаєш, колись давно-предавно був клуб «Воробышек» або «Румерс». Пізніше його перейменували на «Airlines». Тут завжди проходили вечірки, і в принципі, студентів НАУ тут було найбільше. Але клуб цей морально застарів і перестав користуватися популярністю. Після довгої боротьби його, таки, було віддано у розпорядження дієвих людей.Не хотілося б займатися антирекламою, але більшість недалеких від НАУ кафе-генделіків дещо не «дотягують». А ті, що дотягують – далеко. І студенти дещо нудьгували за місцем, де б проводилися нормальні дискотеки і де можна було б добре провести час. От і вирішили відбудувати студентський клуб. Отже на тому ж місці з'явиться новий заклад із потужною назвою «ФОРСАЖ».

За прогнозами, він перевищить всі очікування студентів. В таких випадках кажуть «повний фарш», тобто буде там все. Дискотека, і не з шансоном, а з відповідною музикою та освітленням. Більярд з цілими столами; бар, з нерозбавленим пивом та напоями в чистому посуді... Ну, я ж кажу «повний фарш». Клуб має сподобатися всім: і ветеранам клубного життя, і заслуженим діячам дискотек та вечірок, і просто студентам, які шукають приємне місце для відпочинку та спілкування.

Четвер, п'ятницю, суботу та неділю заклад працюватиме як комерційний клуб. А от на початку тижня студентам НАУ – безкоштовний вхід. Крім того, для НАУшників пропонується набагато гуманніша цінова політика. Простіше кажучи, для нас все там буде дешевше! Тож чому тепер не проводити дні інститутів та інші свята у місці, де приємно і недорого.

Відкриття планують на жовтень місяць, але, я думаю, що провтикати той день, коли відкриється «Форсаж» буде неможливо. Неможливо буде і не відвідати його...

P.S. *Додавши до цієї інфор-мації і факт реконструкції гуртожитків та інших об'єктів студмістечка, звинувачення у бездіяльності на адресу ректорату звучать дещо необ-грунтовано. Зрозумійте, не можна роздати всім усе, адже всіх багато, а всього мало! Тим більше одночасно. Все треба робити поступово...*

А ТИ ПРАЦЮВАВ У БУДЗАГОНІ?!

Давай повернемося у не таке далеке минуле і згадаємо літечко. Пригадуєш: безсонні ночі та божевільні дні. Тільки-но закінчилася сесія і подумки ти вже гріеш животика на сонечку десь на морічку... І тут тебе вибиває з ритму банальне і відразливе питання: «А де взяти грощі на те саме сонечко?» Де-де... заробити! І рідна альма-матер разом із Студентською Радою НАУ дає своїм студентам таку можливість. Тож, якщо ти хотів підзаробити, і руки в тебе хоч трохи не з ..., то скоріше за все, ти працював у будзагоні. Якщо ж ні, і ти не знаєш, що це таке, то читай.

Це тільки звучить так сумно. Насправді там ну, якщо не весело, то принаймні дуже цікаво. Ти маєш можливість не лише набути неоціненного життєвого досвіду, але й оволодіти досі незрозумілим професійним будівельним жаргоном *(приклади наводити не буду, бо цензура не пропустить☺)* Крім того, можна було навчитися працювати з такими штучками, про існування яких ти досі навіть не здогадувався. А вони є...

До того ж, є деякі приємні дрібнички, які прикрашали життя роботяг: шарове проживання в гуртожитках на час роботи у будзагоні – спасибі адміністрації, а зокрема проректору з адміністративно-господарської роботи Михалку Миколі Валентиновичу, які пішли на зустріч у вирішенні цього питання. Іншою приємної дрібничкою був профілакторій, який прийняв бажаючих і за 24 дні будзагіновці заплатили всього 55 грн. А годували там ду-у-у-уже смачно, при чому тричі на день.

Цього літа будзагони працювали на наступних об'єктах: гуртожитки *(№№ 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12)*, відомство головного механіка та головного електрика (це два різних відомства), полігон, стадіон, спорткомплекс, автобаза, ЦКМ, ремонтно-будівельна дільниця і дві бригади займалися благоустроєм території *(укладали асфальт)*. Отже, студенти-будівельники доклали свої могутні професійні руки до 18 об'єктів.

В кожній бригаді був бригадир *(ну, все по понятиям ☺)*, який зазвичай мав багато клопоту: будматеріалами бригаду забезпечити, з начальством «перетерти», і періодично роздавати розумні вказівки бригаді і слідкувати, щоб вона не розбіглася та не байдикувала. А керував всім цим голова студентських будівельних загонів у Студраді НАУ – Дмитро Бережний, який координував роботу в цілому.

Ще дещо про бригади. Мабуть, не було такої, де б працювали представники одного інституту *(мовчу вже про факультети)*. Екологи будували разом з програмістами, гуманітарії — з економістами. Можу сказати, що неабияк зближує, куди там «Рондо»!

А тепер про те, з чого, власне, починали – про гроші. Всім будівельникам-аматорам, які вчасно пройшли медогляд давали спершу аванс — 100 грн. Не так багато, але щоб добре погуляти — вистачить. З досвіду колег по будівництву, можу сказати, що прогул закінчився викликом пожежників ☺. Основні ж гроші учасники будзагонів отримають у вересні. Розмір зарплати прямопропорційний тому, скільки ти працював (погодинна оплата), але в середньому, робітники отримали по 1000 грн за місяць роботи, можна і значно менше, що неприємно. Можна більше. Отже сачкувати там було важко... але якщо добре знати як...;) В мене іноді виходило. Може тому, що я була єдина представниця слабкої, але прекрасної половини людства в суто чоловічій компанії, і могла дозволити собі деякі «понти»: «це я нести не буду», «це відро я не підійму», «туди я не полізу» тощо.

Зараз, коли всі об'єкти здані, можна підводити певні підсумки. Оцінюють будзагони по-різному. Хтось відверто критикує діяльність будівельних загонів і ставить під сумнів їх роботу в наступному році. Хтось схвалює, мотивуючи тим, що все здавалося майже вчасно, вся робота, яку повинні були виконати студенти, зроблена в повному обсязі, ніхто не вбився і не покалічився. З організаційною частиною Студрада НАУ справилася добре, в принципі претензій нема. Але є ще один негатив, про який варто розповісти. Були люди, які записалися до Будзагонів, і навіть потрапили у списки, але коли прийшов час роботи, їх або було неможливо знайти, або, посилаючись на усіляки причини, вони відмовлялися від роботи. Таким чином це додавало додаткових проблем як бригаді, так і Студраді. За рішенням Студради та адміністрації, такі люди матимуть проблеми з поселенням до гуртожитків. В майбутньому, шлях до будзагонів їм буде закритий...

А в цілому, дуже добре, що є така штука, як Будзагін. Отже, якщо наступного літа, після сесії захочеш підзаробити, згадай про неї.

Яценко Анна

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА ВІД ГУМАНІТАРНОГО ІНСТИТУТУ ТА СТУДРАДИ

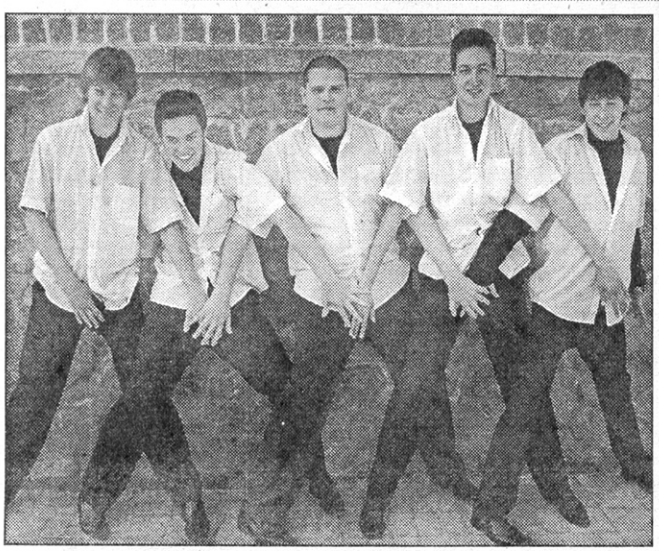

Як ви знаєте Студентська рада НАУ ніколи не сидить без діла. Наприклад, в середині червня, коли всі студенти займались здачею літньої сесії, актив Студради організував благодійну допомогу Трипільській школі-інтернату.

Можливо ви пам'ятаєте скриньки для пожертвувань, які знаходились на перших поверхах 1, 3, 8 корпусів. В ці скриньки добрі та нескупі студенти кидали свої невеликі заощадження, а також приносили в Студраду іграшки, одяг та книжки.

Також допоміг у зборах коштів директор кафе «Містерія», він подарував діточкам 300 гривень та телевізор. Не залишились в стороні команда КВК Гуманітарного інституту, вони подарували інтернату DVD-плеєр, який виграли на осінньому кубку ректора з КВН. Отже, дякуємо всім хто надав матеріальну допомогу. На зібрані кошти було організовано випускний вечір в цьому закладі. Всі діти отримали подарунки та солодощі. Ще на початку цієї акції було створено робочу групу Студради, яка разом із командою КВН Гуманітарного інституту відвідали це свято і організували розважально-концертну програму. Хлопці з команди показали свої найкращі номери, а робоча група влаштувала конкурси, змагання, просто ігри. Кожен отримав маленький але приємний подарунок на згадку. Діточки були у захваті.

Але, на жаль, все закінчується і нам пора було їхати, на прощання ми отримали теплі дитячі обійми, слова подяки і просто щирі усмішки. Коли автобус від'їжджав і ми бачили заплакані оченята, то не витримали і пообіцяли обов'язково повернутися у вересні.Тож пильнуйте за скриньками, заносьте до Студради чистий одяг, канцелярію речі гігієни, книжки,а у кого є бажання приєднуйтесь до робочої групи,будемо вдячні за будь-яку ініціативу. Адже так приємно зробити щось шляхетне і допомогти тим, кому пощастило менше, ніж тобі.

Ксенія Живан

БІПЛАН №2(7) 9'2005

TRANSPOTTING — МЕХАНІЧНИЙ АПЕЛЬСИН 90-Х

Цей фільм я вперше побачив у школі, коли нічого не знав про наркотики, погані звички (хм-хм-хм) та «доросле» життя. Коли я його побачив, то майже нічого не зрозумів. Та коли став дорослішим, я переглянув його і виніс для себе багато цікавого та корисного.

Слід зазначити, що книга та екранізація, як завжди, трохи різняться. Мені, людині, що більше любить почитати, аніж подивитися, завжди потрібно порівнювати свої думки із думками режисера. І я, як людина творча (і дуже сором'язлива – примітка головного редактораJ), намагаюся зрозуміти чому режисер зробив, зняв саме так, а не інакше. Так само було і з «Transpotting».

1996 року Велику Британію та весь світ приголомшив фільм Денні Бойла «На голці» (саме так називається фільм нашою мовою) – екранізація твору Ірвіна Уелша, який так само «підірвав» увесь існуючий до нього устрій. До цього часу так відкрито показувати життя молодаків-наркоманів ще не увійшло у звичку, тому це був, можна сказати, дебют. Він був не лише тематичним, але й у великій мірі акторським. Саме завдячуючі цій ролі весь кіносвіт заговорив про талановитого шотландця Евана МакГрегора (того самого, який зіграв Обі Ван Кенобі у I-III частинах «Зоряних воїн»).

Група молодих друзів з Единбургу, які не знають куди себе подіти, вештається вулицями та околицями міста. Зрозуміло, що вони не проти алкоголю і випадкових сексуальних стосунків. Врешті-решт вони потрапляють у наркотичну залежність. Частіше за все кіно розглядає таку молодь в чорно-білих тонах. Праві радикали вважають їх людськими покидьками, яких слід викорінювати із суспільства якнайшвидше. Ліві інтелектуали ллють сльози над долею «нещасних», пояснюють все соціальними причинами та байдужістю того самого суспільства, роблять з них мало не героїв нашого часу. Звичайно, істина десь посередині. Саме з цієї точки зору розглядає фільм таких людей. Взагалі, стрічка виконана у жанрі комедії, при чому «чорнушної», при чому зовсім непогано.

Кожен з героїв стрічки має своє «обличчя», свою харизму: як-то жорстокий та імпульсивний Бегбі, трохи придуркуватий Спад, трохи замріяний, але найрозсудливіший за всіх інших Рентон.

Якщо свого часу «Механічний апельсин» звинуватили у жорстокості, то стрічку «На голці» частина преси почала звинувачувати у прославлянні та романтизації наркотиків. Але це дещо необгрунтовано. Розумна людина зробить свої висновки і вони аж ніяк не додадуть наркотикам ореолу романтики.

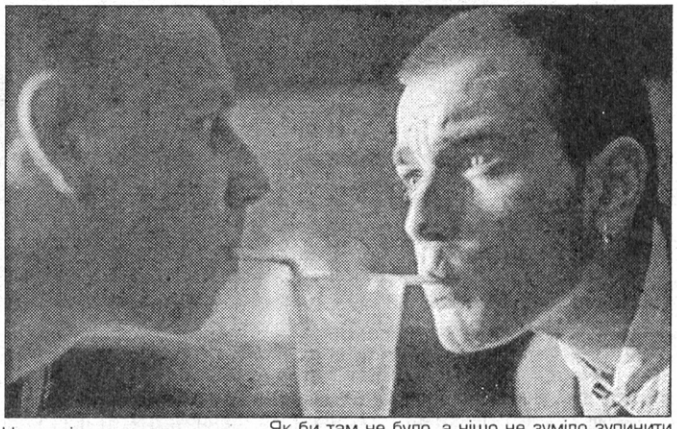

Як би там не було, а ніщо не зуміло зупинити шалений поступ успіху фільму в цілому, та Евана МакГрегора зокрема. Тож хіба не варто було йому трохи поборсатися у лайні (є у фільмі така огидна сцена)?

ОСТАННІЙ ПОВОРОТ НА БРУКЛІН

ДЕНЬ ПРОЙШОВ – ВИТРАЧЕНО ДОЛАР...

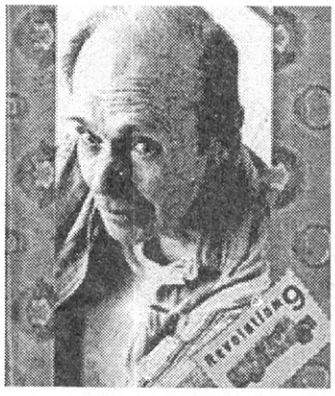

Чи багато Ви знаєте книжок, що стають предметом судової тяганини у Великій Британії або забороняються та спалюються в Італії (і це у 60-х роках XX століття). Якщо ні, то знайомство з шедевром Х'юберта Селбі «Останній поворот на Бруклін» не буде для вас зайвим.

1964 рік був важкий не лише для Америки, яка ще не повністю оговталася від смерті Кеннеді, а й для молодого письменника Селбі. В той час він переживав депресію і намагався лікувати її антидепресантами, далі — алкоголь, наркотики, дійшло навіть до спроби самогубства. Потім довелося лікувати самого Селбі від всіх цих допінгових залежностей, що вилилося у перебування ним у психіатричній клініці. Чому ж так? Що такого «неправильного» він сказав? У тому вся й проблема, що автор ніби прожив життя героїв свого кожного роману, а долі в них я Вам скажу...

5 новел, 5 ситуацій, 5 важких і страшних історії з життя Брукліну, що в Нью-Йорку. Кожен з героїв виділяється своєю «фішкою»: будь то навіть один «колективний» герой у першій новелі. Але є завжди якась спільна риса, щось, що об'єднує їх всіх — цинізм, безмірна жорстокість, наркотики, відсутність грошей і апатія до всього (навіть до дітей)! Там дуже мало про щось добре, світле, вічне — все це приховано під шаром Ненависті.

Герої Селбі можуть до смерті забити людину і піклуватися про свою зачіску під час цього. Автор викриває найгірші пороки не лише в себе та своїх героях, а навіть і в своїх читачах. Адже залишитися стороннім тут просто неможливо. Як сказав сучасник Селбі, гуру бітників Ален Гінзбург: «Ця книга розірветься над Америкою здоровезною іржавою бомбою! І все одно це будуть читати ще довго!». З цим не можна не погодитись!

А що ж Селбі? Після виходу з лікарні, він написав ще декілька книжок, і зараз заробляє тим, що читає курс літератури в Каліфорнійському університеті (уявляєте, якщо б у нас були такі викладачі!!!). Не знаю, як там в Брукліні — змінилось щось чи ні, а ось нам би таких книжок кожному і побільше.

Нехай і страшно, але може хоч так ми вилікуємо нашу жахливу хворобу — «нелюдяність».

КРИХІТКА ЦАХЕС — «НА ПЕРШОМУ МІСЦІ»

Все розпочалося в далекому 1996 році. І може той час на хвилі остаточного проникнення на український музичний ринок західної поп і рок-культури, коли вже всі визначилися, на яких інструментах вони бажають грати, і з'явилася «Крихітка Цахес». Минуло майже 10 років, і ось Україна почула їх дебютний (!) альбом. «Чому так довго?» — запитаєте ви. Відповім: «А кому зараз легко!» Адже про важке становище молодих українських команд зараз ми чуємо ледве не з кожного вікна — а що змінюється?... Мало хто витримує «десятиліття» невизнання, відсутність фінансування і тяжку працю. Та Каша Сальцова (чи Саша Кальцова — як вам більше подобається) і компанія, нарешті, отримали те, чого так довго праг-нули.

Альбом «На першому місці» вийшов навесні цього року, а перед цим на нашому телебаченні з'явився перший промо-відеокліп на кращу, на мою думку, пісню «Вменеємен». Далі була презентація в Арт-клубі «44», де всі бажаючі могли продегустувати нове творіння української сучасної музики. А потім все пішло-поїхало: запрошення на фестивалі для вже розкручених та тих, хто вже трохи перепрацював. Незабаром на екрані має з'явитися новий кліп «Крихітки». Казали, що ця пісня буде «на першому місці». Адже це дійсно цікава, в чомусь новаторська робота вже зрілих музикантів. Хотілося б зазначити, що Каша дуже хоробро розправляється з таким явищем, як відсутність рими, часом результат її творчого пошуку приємно вражає своєю нестандартністю.

Кілька цікавих фактів про КЦ: двоє з чотирьох учасників групи, (в тому числі і Каша), зовсім не палять і не вживають спиртного та наркотиків, що і нам радять.

Наостанок хотілося б побажати їм, щоб перехід від невизнаного андерграунду до великих майданів не означав перехід до якоїсь іншої музики. І, не дай Боже, зрадити своїм принципам. А всім іншим хотілося б сказати «Борітеся — переможете!».

ЖИВИ БЫСТРО!

... 60-ті розпочалися з багатьох подій, які викликали розвиток молодіжної культури не лише у цьому десятилітті. Більшість з них – політичні: перемога соціалістичної революції на Кубі (1959), рух за права афроамериканців у США, будівництво Берлінського муру (1961), апогей Холодної війни – Карибська криза (1962), вбивство президента США Дж. Кенеді (1963) Але одна не була пов"язана із політикою – це всесвітній розмах нової хвороби – рок-н-ролу...

Після феноменального успіху «ліверпульської четвірки» увесь світ остаточно зрозумів, що рок-н-рол — це надовго. Багато британських та американських гуртів ринулися у цю музичну прірву. Проте були й музичні «самотні вовки», які самі створюють свій неповторний образ. Їх музичні відкриття визнаються епохальними і шедевральними, але раптові смерті стають на заваді їх слави.

Джиммі Хендрікс (1942 — 1970)

«He is a highway child»

Мабуть Дж. Хендрікс дійсно вмів грати на гітарі, якщо й 35 років по його смерті музична спільнота називає його Королем гітари.

Джимі Хендрікс *(повне ім'я Джеймс Маршалл Хендрікс)* народився 27 листопада 1942 року у негритянсько-індіанській родині у місті Сіетл, яке прославиться не лише ним. Вже у 5-річному віці навчився грати на гітарі, а вже у 8 років грає у шкільних групах. Особливо його увагу привертають майстри блюзової гітари з півдня США. Наслідування саме їх творчості зоорієнтувала Хендрікса і зробило з нього визначного майстра.

1960 року, через загрозу бути ув'язненим за крадіжку автомобіля, подався до армії у повітряну дивізію. Однак, вже наступного року його було звільнено за рекомендацією лікарів через невдалий стрибок з парашутом. По поверненню до «цивільного» світу, він розпочинає активну музичну кар'єру, акомпонуючи вже відомим американським зіркам. Але справжній успіх чекав на нього попереду.

1966 рік став переломним у житті Хендрікса: спочатку він створює власний гурт Jimmy James and the Blue Flames *(Jimi James – псевдонім Хендрікса)*, виступ якого відвідує Чес Чендленр *(бас-гітарист Animals)*. Саме він розпізнав винятковий талант Хендрікса і вмовив його переїхати до Лондону. У вересні утворилася «творча лабораторія» з випуску хард-року Jimi Xendrix Experience, до складу якої входили басист Ноел Реддінг та барабанщик Мітч Мітчелл. Такі британськи зірки гітари, як Ерік Клептон, Піт Тауншенд *(The WHO)* із заздрістю дивилися на ті дива, що виробляв Хендрікс із гітарою — він грав з-за спини, потираючи струни плечима, ліктями, і навіть язиком та зубами, вдаючи ніби прибуває в сексуальному екстазі, роздираючи свою гітару на сцені.

Один за одним виходять суперпопулярні альбоми «Are You Experienced», «Axis: Bold as Love» та «Electric Ladyland». Група постійно гастролює *(особливо запам'ятався концерт на фестивалі у місті Монтері – у фіналі виступу він підпалив свою гітару та розбив о динаміки)*. Слава і все інше призводить до того, що Хендрікс «сідає» на героїн... Далі ще декілька відомих проектів, виступ на фестивалі Woodstock, словом, пожинання лаврів.

Проте 18-го вересня 1970 року його подруга не змогла розбудити Джиммі. Швидка, яку було викликано, приїхала, аби підтвердити, що він помер у ві сні.

Хоча його смерть і овіяна деякими таємницями, життя, творчість та вплив Джиммі Хендрікса на рок-музику величезні. Його значення неможливо оцінити і зараз.

Дженіс Джоплін (1943 — 1970)

Pearl

Не буду дуже оригінальним у назві цієї статті, бо саме це ім'я дуже підходить Білій Діві Блюзу — Дженіс Джоплін (1943 — 1970).

Почалося все в її житті з 17-ти років, коли вона втікла з дому і стала співачкою у нічних клубах Х'юстона. Перебуваючи під впливом блюзових майстринь Бессі Сміт та Одетти, вона швидко розробила власний жорсткий стиль виконання. Проте початок нездорового способу життя ставить хрест на її техаський кар'єрі і вона переїзджає до Сан-Франциско. Такий поворот у житті та кар'єрі Дженіс сприяв росту її популярності – вона приєднується до місцевої групи Big Brothers and the Holding Company, з якими виступає на вже відомому вам фесті у Монтері — публіка була у захваті. Вже перший альбом ставить на різні позиції групу та їх вокалістку — Джоплін просто переросла своїх більш дорослих та досвідчених колег. Це призводить до «творчого розлучення» і створення нової групи Kozmic Blues BAND, до складу якої увійшли... колишні учасники Big Brothers... Як і Хендрікс, вона багато гастролює *(разом виступали на відомому Woodstock)* і теж, як і більшість дійових осіб тих буремних «хіпових» 60-х сильно прив'язується до наркотиків та алкоголю. В результаті цього її виступи стають ще більш хаотичними. Спроба втечі від самої себе *(через невдале особисте життя)* та від важкого графіку закінчується курсом лікування від «допінгової» залежності.

Увесь 1970 вона працює як над власними проектами, так і допомагає своїм колишнім колегам, виступає на безлічі концертах, бере участь у багатьох телевізійних програмах. Але незадовго до закінчення свого сольного альбому *(4-го жовтня 1970 року)* поліція знайшла тіло Дженіс в одному з готелів Лос-Анжелесу. Причиною смерті було передозування героїном. Виданий після її смерті альбом «Pearl» став найкращою роботою за всю її короткотривалу творчість.

Наступного номера чекайте похмурого та одіозного Адоніс 60-х...

УМРИ МОЛОДЫМ!

Акция: купи в переходе 10 чебуреков и собери собачку!!!

***

— Поручик, что вы пишите?

— Да вот, сочиняю гимн нашего полка...

— Неужели?! Дайте-ка почитать... Да тут же сплошной мат!!!

— Ну почему... Вот, во второй строчке, слово «знамя»...

***

Девочка прибегает к матери вся в слезах.

— Что случилось, доченька?

— Папа ударил себя по пальцу молотком.

— А почему ты плачешь?

— А я засмеялась.

***

Культурный человек никогда не выражается матом не вовремя.

***

Учеными химиками, специально для нашей сборной, была разработана очень эффективная мазь для лыжников. Сделана она на основе скипидара, причем намазывается не на лыжи...

***

-Фамилия!

— Чья?

— Имя!

— Чье?

— Чья Чье, китаец что-ли?

***

АКЦИЯ!!! Собери 10 канализационных люков и получи 3 года.

Привєта лунатікам і далеким Галактікам! Привєта Мінусам! Привєта Плюсам!

Перше вересня. Нікуди ти вже від нього не сховаєшся. Цирк на дроті розпочався. Мізки заворушилися. Ноги забігали. Тепер ти купатимешся не в морі, а в науці. Такі справи, друже.

Таки-так, це є Я!

Я — газета «Біплан»,

Я — остання полоса,

Я — Оля Бойко.

Попередні номери були нервові: всякі-такі події, політичні заморочки, та найсуттєвіше, — створення та розвиток того печатного видання, що маємо на сьогоднішній день. Творінню стукнув рік, а ми, творці отримали добрячу практику як працівники ЗМІ. І, здається, себе поки не вичерпали. Якщо ж я помиляюся, ти про це повідомиш.

Post Scriptum. Маєш робити ти, а не я. Бо то є полігон для твоєї творчості, фантазії та забаганок. Зазвичай я вигадую щось на кшталт конкурсів: прозовий твір-вірш-фотка-бла-бла... Чесно кажучи, бажаючих прийняти участь замало. На те є причини: лінь, аж ніяк не гламурний рівень газети, сором'язливість. З іншого боку, до зірок шлях проходить через терни. Чи не так? Не ігноруй можливість проявити свої здібності. В цьому номері я не пропонуватиму тобі конкурсів, не надаватиму ефіру для твоїх графоманських творінь, бо ти ще не виборсався з літа. До речі, мінусе, коли тобі здаватиметься, що весь вересень та жовтень можна відверто валяти дурня, не захоплюйся. Бо той «дурень» дуже швидко перетвориться на головний біль.

Добре-добре! Я більш не грузитиму тебе. Тож, прийми мої вітання з новим навчальним роком. Хай він буде тобі корисним та цікавим. Користь має бути від науки, яку ти ловитимеш протягом п'яти років, і яка знадобиться в майбутньому. А цікавим має бути твоє студентське життя. Нові знайомі та друзі, нові коридори та вулиці, ширші можливості та товстіші зошити, ти в КВНі, а не КВН у телевізорі...

До зустрічі. Якщо виникнуть питання, пропозиції та скарги, звертайся за адресою ... чи, ліпше, телефонуй ... .

Ольга Бойко ☺

БІПЛАН
•ГАЗЕТА СТУДЕНТСЬКОЇ РАДИ НАУ•
Адреса: 03058, м.Київ,
проспект Комарова 1
НАУ корпус 1, кімн.202
тел. 406-73-44

Редакційна рада:
Головний редактор: Андрій Городиський
Заст. головного редактора: Ольга Бойко
Рубрика «ТЕКА»: Сергій Шинкарчук
Рубрика VIP: Андрій Фесенко
Рубрика «Живи быстро...»: Сергій Шинкарчук
Кореспонденти: Ксенія Живан, Тімур Мірошниченко, Денис Забелін, Анна Ященко
Фото: Саша Созоненко
Комп'ютерна верстка: Globus
Коректор: Ганна Шмаглій

Відповідальність за точність інформації несуть автори публікацій

Додаток до газети «Авіатор»

Зам. 899-2

Наклад 1000 прим.

Скан та фотообробка - W.D.Keeper, з власної колекції